

[Ole Vig Jensen]

givning, som kan forhindre, at en storkonflikt bryder ud.

Jeg forstår, at regeringen er overrasket over, at ikke flere partier vil medvirke til at gennemføre de fremlagte lovforslag. Jeg tror oven i købet, at regeringen har beklaget det. Men hvad har regeringen selv gjort for at skaffe sig en bredere tilslutning her i tinget? Hvad er der blevet af statsministerens indbydelse til folketingets partier om det åbne og brede samarbejde? Er den sag, vi har på dagsordenen i dag, ikke af et sådant omfang og netop så betydningsfuld, at regeringen burde have søgt et bredere samarbejde på et langt tidligere tidspunkt i stedet for nu kun at beklage, at vi ikke deltager i den afsluttede afstemning?

Forløbet af de forhandlinger, der er foregået, synes jeg ikke har været nogen imponerende måde at udtrykke sin samarbejdsvilje på. Det er formentlig også årsagen til, at det resultat, der er kommet frem, er for dårligt. Ja, det er vel faktisk så dårligt, at selv venstres politiske ordfører, hr. Ellemann-Jensen, åbent må erkende det.

Jeg vil gerne sige til venstres politiske ordfører: har venstre undervejs forsøgt at drage andre partier med ind i samarbejdet, som måske kunne have sikret nogle af de synspunkter, som vi er fælles med venstre om? Nej, venstre har søgt og har villet alene tage medansvar for det, der nu ligger her i dag.

Jeg synes også, det må gøre et særligt indtryk på hr. Ellemann-Jensen, at den løsning, som nu er i sigte, betyder, at regeringens egen økonomiske målsætning ikke kan holde, lige netop den del af regeringsaftalen, som skulle være selve krumtappen.

Vi har set, at det gennem de bredere forlig såvel i 1977 som i 1978 har været muligt at nedbringe underskuddet på betalingsbalancen. Nu viser alle beregninger, at underskuddet på ny vil stige i 1979 og i hvert fald helt tydeligt i 1980 og videre frem i 1981. Det er ikke nogen imponerende indsats af venstre, fordi man netop satte det som en fornem målsætning for partiets medvirken.

Må jeg om selve forhandlingssystemet sige, at alt tyder på, at det har overlevet sig selv. Det nuværende forhandlingssystem er ikke fulgt med udviklingen. Der er behov for at tage nye initiativer for at få aftalt et nyt forhandlingssystem, som kunne tilgodese så-

vel samfundets som samtlige arbejdsmarkedets parter interesser.

Det er formentlig også ganske uholdbart at fortsætte en udvikling, hvor det er LO-DA-området medlemmer, der er bestemte for indkomstudviklingen for alle øvrige. Området tæller ca. 300.000 lønmodtagere, hvor det øvrige arbejdsmarked, herunder selvfølgelig de offentligt ansatte, løber op til vel 1½ mill. lønmodtagere.

Hvis regeringens trepartsforhandlinger ikke er lykkedes under forhandlingsforløbet frem til nu – og det må vel erkendes, at det er de ikke – så synes jeg nok, at der kunne være grund til for regeringen at indlede en ny runde, en art trepartsforhandlinger, hvor man tog en drøftelse af, hvordan man fik indrettet et forhandlingssystem, som kunne sikre, at vi kom bedre igennem overenskomstsituationen, som jo vil melde sig allerede om 1½ års tid.

Det radikale venstre har meddelt, at vi ikke kan medvirke til at gennemføre det forelagte lovkompleks, og vi må erkende, at der ikke er sket noget undervejs i forhandlingerne her mellem første, anden og tredje behandling, som har kunnet ændre vores stilling.

Vi stemmer ikke imod regeringsindgrebet, vi vil ikke forhindre regeringen i at undgå en storkonflikt ved nu at gennemføre et politisk indgreb. Så langt er vi enige med regeringen. Men vi kan ikke stemme for resultatet, for vi synes, det er for dårligt, og vi har tidligere nævnt, at det ikke mindst skyldes dets kortsigtede løsninger. Regeringsindgrebet manglende perspektiv, som kunne have været et større perspektiv, kunne have været nået, om man havde sikret det bredere samarbejde på et langt tidligere tidspunkt.

Vi er heller ikke tilfredse med den ubalance, der er i regeringsindgrebet, navnlig i forhold til de offentligt ansatte. Det har vi sagt tidligere, og det skal jeg ikke gentage her.

Vi må også forvente, at det, der nu i dag gennemføres, vil medføre, at der forholdsvis hurtigt skal foretages nye økonomiske stramminger, og det radikale venstre vil ikke på forhånd tage medansvar for, hvad der skal ske, når vi ikke har haft ansvar for det regeringsindgreb, som er lagt frem her i dag. Vi vil i den situation undlade at stemme.

Honoré (KrF):